

FODSPOR

Mine knæ giver efter, da jeg lander på den anden side af det rustne hegn. Jeg tager fra med hænderne og ømmer mig lavt. En snurrende fornemmelse stiger op igennem mine ben, mens jeg tvinger mig selv op at stå. Regnen fra tidligere har gjort mit ansigt fugtigt, og min tynde cardigan klæber nu til ryggen. Længere væk er solen på vej op over horisontlinjen og bevidner om, at alle teenagere snart vågner med en overbevisning om, at dagen i dag bliver ligeså hård som den i går.

Jeg går hurtigt gennem den smalle gyde mellem vores bager og en genbrugsbutik. En duft af nybagt brød rammer mig, og får min mave til at udstøde en klagende lyd. Det er lang tid siden jeg fik mad. Alt for lang tid siden, men for det kan jeg kun bebrejde mig selv. En solstråle rammer mine øjne, da jeg ender ude på vores hovedgade. Mit hoved begynder som på kommando at banke, og jeg må knibe øjnene sammen. Der er ikke nogen folk herude på denne tid af morgenen, så jeg går alene over den lille brostensplads over til lejlighederne på den anden side.

Hans navn står øverst på listen, og jeg trykker med ganske kort tøven på det. Det føles

som måneder, før hans morgenhæse stemme lyder ud gennem den lille højtaler, og jeg stiller mig på tæer for at kunne stirre ind i det lille kamera.

-Hvem er det?

Jeg sukker højlydt og stirrer endnu mere intens ind i kameraet.

-Nårh.. Mila, lyder det næsten skuffet, før det rumsterer, og den tunge dør giver et klik fra sig, så jeg kan skubbe den op.

Han sidder ved køkkenbordet i sine grønne joggingbukser, stirrende ud af vinduet med et hårdt ansigtsudtryk. Jeg lukker forsigtigt døren, tager mine sko af, og går hen til ham.

-Hey. Jeg trækker lidt på det, for pludselig bliver jeg i tvivl om, hvorvidt han overhovedet har lyst til at se mig efter i går. Han har ikke glemte, hvordan jeg råbte af ham, da han voksent prøvede at få mig hjem fra endnu en ukontrolleret fest.

Hans stemme er kun én af de mange ting, han har arvet fra far. Både hans tykke mørkeblonde hår og hans lidt skæve fingre, der sidder på en hånd, der er så stor, at det næsten ser mærkeligt ud i forhold til hans arme. Alt det minder mig så meget om min bedste ven, at det gør ondt i hele mit mellemgulv.

Men jeg mistede min bedste ven for 2 år siden. Jeg mistede min far og det samme gjorde min bror. Døden er en af de ting, man ikke kan ændre, og jeg brugte måneder på at lære at acceptere, at han ikke længere vækkede mig om morgenen eller var der til at høre om endnu en skoledag, også selvom den ikke var meget anderledes end dagen før.

-Mila vil du være sød at sætte dig ned? spørger han, men hans tonefald afslører, at det nærmere er en ordre end et spørgsmål, så jeg trækker den nærmeste stol ud, og sætter mig ned med blikket rettet mod en falmet lampeskærm i den anden ende af rummet. Han sukker så dybt, at jeg næsten kan se skuffelsen komme med ud.

Vi begynder en sætning samtidig, men han tier med det samme, og lader mig sige mit.

-Mikkel. Du må meget undskylde det i går. Jeg overreagerede.

Jeg er tæt på at rynke på næsen over min ynkelige undskyldning, men Mikkel giver mig ikke mere end 3 sekunder til at ærgre mig over min elendige formulering, før han med lav stemme begynder at snakke.

-Jeg ved godt, at du er ked af det, men jeg må indrømme, at jeg er fuldstændig ligeglad med det, du sagde til mig i går.

Jeg rynker forvirret panden, og åbner munden for at udtrykke min forvirring, men han holder hånden op for at stoppe mig.

- Jeg er ligeglad med hvad du sagde til mig, for dine handlinger er dem, der sårer mig. Du gør præcis ligesom far, siger han i et såret tonefald.

Hans ord rammer mig som en lussing, og jeg spænder i kæben. Jeg kan ikke få mig selv til at sige noget.

-Mila, forstår du det? spørger han, og jeg nikker en enkelt gang. Jeg opfører mig som far, og jeg ved det godt, men det har været nemmest at ignorere.

- Du tager afsted fredag aften, drikker hjernen ud, fester mærkelige steder, og kommer derefter hjem, hvorefter du fortryder og siger, at du aldrig gør det igen. Jeg nikker igen, for jeg ved godt, at han har ret. Vi sidder i stilhed et par minutter, før jeg kigger op og møder hans afventende blik.

- Ehm. Jeg rømmer mig kort, men Mikkel har fornemmet, at han ikke får et konstruktivt svar ud af mig, så han snakker videre.

- Jeg bliver så bange for at skulle finde dig, ligesom jeg fandt far. Jeg er bange for, at du falder om ligesom ham, fordi du har fået drukket for meget. Hans stemme knækker, og jeg kan høre ham tage en dyb indånding.

- Jeg vil ikke have, at du går i fars fodspor. Jeg vil ikke også miste dig, Mila.

Mine øjne brænder, mit hoved dunker, og min mave knurrer sagte, men hans ord gør indtryk på mig. Som han sidder der med tårer i øjenene foran mig, får han mit hjerte til at synke. Jeg kan mærke skammen farve mine kinder røde, og jeg knytter hænderne stramt i skødet.

- Tænk dig nu for helvede om. Hans stemme svigter og den sidste del af sætningen bliver nærmest hvisket.

Denne gang er det at samtykke i form af et nik ikke nok, så jeg tager mig sammen.

-Jeg ved ikke, hvordan jeg stopper det, mumler jeg, men allerede ved sidste ord begynder tårerne at vælte ud.

-Jeg vil gerne kunne stoppe, men han er bare tættere på, når jeg gør det, som jeg nu gør.

Mikkel rejser sig op, trækker mig op af stolen, lægger armene om mig, og krammer mig hårdt, så mit hoved bliver presset mod hans brystkasse.

Jeg kan mærke hans hjerte banke mod min pande, inden han trækker mig ud fra sig i udstrakte arme.

-Livet handler om at lave sine egne fodspor, ikke vandre i andres uanset hvor højt man elsker dem.

Jeg smiler svagt til ham og når at nikke, inden han trækker mig ind i sin favn igen.